



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 37. Valentis Imperatoris exitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV.
A.C. 378.

§. XXXVII.

Valentis Imperatoris exitus.

Ulfila, Legatione sua feliciter functus, quod petebat, obtinuit, indulgit Valens, ut Gothi in Thracia considerent. Quamvis vero velut amici fuissent suscepti, a Romanorum Præfectis deinde male habiti sunt, quorum avaritia factum, ut annona deesset; hinc timentes Romane viri fortes, desperatione acti, extrema arriperent consilia, eorum ferocissimos interfici iusserunt; itaque Barbari omnes unitis viribus Thraciam deprædari ceperunt anno 377. Gratiano, & Merobaudio Consulibus. Hæc Valenti Antiochia agenti afferuntur, qui citius pace cum Persis composita, Constantinopolim ire statuit, quo etiam anno sequenti 378. trigesima Maji, seu decimo tertio Calendas Junii, cum ipse Valens, & Valentinianus secundo Consules essent, pervenit. Valens, Antiochia discedens, mandata dedit, ut Persecutio in Catholicos cessaret, Presbyteri, & Episcopi exules revocarentur, & Monachi, ad metalla damnati, liberarentur. Tum vero res Catholica in omnibus urbibus, præcipue autem Alexandriæ, effloruit. Petrus cum Epistolis Damasi Pontificis, Electionem ejus confirmantis, rediit. In possessionem Ecclesiarum postliminio restituitur, Usurpator

Id. fast. an.
377.

Id. an. 378.

Socr. IV.
c. 35. Ruff. II
c. 13. Hier.
Chr. an. 379.
Sozom. VI.
c. 39.

pator Lucius expellitur, qui Constanti-
nopolim se recepit, sperans, se ab Valen-
te restitui posse; at majora Cæsaris men-
tem occupabant.

Is Trajanum, & Profuturum cum
parte copiarum præmiserat, ut Barbaris
resisterent. Sæpius manus conferuere,
minusque fortuna Romanis favebat. Va-
lens Constantinopolim adveniens, mili-
tari imperio Trajanum exiit, impatien-
tissime vecordiam exprobrans. Respon-
dit Trajanus: *Non ego victus sum, Domi-
ne! sed tu, qui vincere non es meritus,
postquam iram Dei in te provocasti, &
faventem Barbaris reddidisti. An ne-
scis, quos Ecclesiis expuleris, & quibus eas
tradideris?* Arintheus, & Victor, ambo
incltyti Duces, loquentem suis suffragiis,
& auctoritate adjuverunt. Arintheus
anno 372. Consulatum gesserat; belli
cæ artis peritissimus feliciter in Persas
pugnauerat; de cœtero Christianæ Reli-
gionis, & Ecclesiæ Catholicæ zelosus De-
fensor; Haud multo post hæc tempore
naturæ debitum solvit, paulo ante ulti-
mam diem baptizatus; S. Basilus, defun-
cti amicus, consolatorias ad ejus viduam
scripsit. Duas etiam S. Basilii Epistolas
habemus ad Trajanum, amicitia, quæ
inter ambos intercedebat, testes. Uxor
ejus Candida, maxima pietate scœmina,
filiam suam in Virginitatis, & pœniten-
tiæ

Sæculum IV.
A. C 378.

Theod. IV.
c. 33.

Ann. L.
XXVII.
c. ult.

Bas.ep.380.
ad Arinth.

Ep.186.202.
ad ux. Ar.
ep. 376.377.

Pall.Laus.
c. 145.

Sæculum IV.
A. C. 378.

Theod. IV.
c. 32.

tia studio educavit. Comes Terentius, quem etiam S. Basilius inter amicos accensebat, parem animi fortitudinem ostenderat, nam cum ex Armenia rediret non uno prælio victor, iussit Valens, ut, quamcunque gratiam vellet, postularet; Terentius libellum tradit, in quo petebat, ut aliqua Catholicis Ecclesia concederetur; Imperator, lectum libellum discerpens, ait: *Aliud pete!* Terentius, particulis libelli terra elevatis, ait: *Herbeo, Domine! quod petii, nam Deus intentionem iudicat.*

Ida. fast. 378

Valens Imperator Constantinopoli undecima Junii anno 378. iter ingressus est, ut ad castra proficisceretur. Isaac Monachus, cujus cellula prope erat, videns eum cum Ducibus, & satellitibus prætervehi, clamavit: *Quo vadis Imperator! in Deum omnipotentem rebellis! Deum habes inimicum tibi! Deus in te Barbaros concitavit. Cessa bellum movere in Deum! ni facias, peribit exercitus tuus, & tu non redibis!* Exprobrationis impatiens Imperator iussit Monachum carceri includi, dicens: *Redibo! & impudens mendacium dira morte læti.* Respondit Isaacus alta voce: *Consentio, interfice me, si mentiar.*

Amm.
XXXII.
c. 12.

Valenti, Adrianopoli appropinquanti, litteræ redduntur ab Imperatore Gratiano, Nepote suo, qui multis præliis contra

contra Germanos Victor, cum copiis in
 ejus auxilium appropinquabat, rogabatque,
 ut se exspectaret. At Valens urente in-
 vidia, eo non exspectato, ne cum Princi-
 pe juvene Victoriæ gloriam partiri co-
 geretur, cum hoste conflagere statuit.
 Dum omnia ad pugnam spectabant, Fri-
 tigernus, Gothorum Rex, ad Imperato-
 rem misit Presbyterum, litteras feren-
 tem, quibus indicabat, Gothos aliud ni-
 hil postulare, quam cum armentis, & gre-
 gibus in Thracia habitandi licentiam;
 sed nihil hac legatione effectum. Ergo
 quinto Idus Augusti, id est, hujus mensis
 nona, pugnatum est; succubere Ro-
 mani: vix tertiæ exercitus parti fuga sa-
 luti fuit. Ipse Imperator interiit, cor-
 pus vero ejus non est inventum; con-
 stans fama fuit, Valentem sagitta vulne-
 ratum, comitantibus aliquot Prætorianis,
 & Eynuchis, in proximum tugurium
 fuisse delatum; dum medici vulnus cu-
 rant, hostes, inscii quis intus esset, por-
 tam oclusam volebant perfringere; Ro-
 mani ex editiori domus loco tela in sub-
 euntes ingerunt; Barbari, ne, si diu hic
 detinerentur, alibi prædæ jacturam pa-
 terentur, ligna, fasces, paleas comportant,
 & parvam hanc domum incendunt, u-
 nico Cæsaris Prætoriano licuit per fene-
 stram elabi, qui rem, ut acciderat, nar-
 ravit. Hic fuit exitus Imperatoris Va-
 lentis

Sæculum IV.
 A. C. 378.

Ibid. c. 19.

Idac. fast.

Socr. IV. c.

ult. Sozom.

VI. c. ult.

Sæculum IV. *lentis*, annum vitæ prope quinquagesimum agentis, postquam annos quatuor-

A. C. 378.

Theod. IV.
hist. c. 36.

decim, menses quatuor, & aliquot dies regnasset. Omnes funestam mortem, manifestam punientis Dei vindictam credidere, quod Valens Catholicos dire fuisset persecutus. Cum obiisset improlis, totum Imperium duobus ejus Nepotibus Gratiano, & Valentiniano paruit, quamvis penes Gratianum solum esset auctoritas, nam Valentiniano res gerere per ætatem necdum licebat.

§. XXXVIII.

S. Ambrosii opera.

Gratianus, nunquam non fidei Catholice addictissimus, cum se itineri pararet, ad auxilium Valentis iturus, munire mentem voluit contra hæreses, in Oriente grassantes. Hinc ad S. Ambrosium conversus, petiit ab eo tractatum, quo Jesu Christi Divinitas demonstraretur. S. Ambrosius, ut ei satisfaceret, duos libros, quibus titulus est de fide, composuit. Primo ostendit, in quodivides Catholica consistat, statuens Naturæ divinæ unitatem, & Personarum Trinitatem. Jesu Christi divinitatem probat, tum præcipuos Arianorum errores, e. 5. 6. 7. Filium esse dissimilem Patri, habuisse initium, fuisse creatum, refutat. In libro *Lib. 2. c. 9. 10.* secundo pergit demonstrare, attributa divini-

Ambr. de fide. Prolog.
Lib. 1. c. 1.

c. 3.

c. 5. 6. 7.
Lib. 2. c. 9. 10.